

AS FERREÑAS

(En vivo e
en directo)

Texto de Paula
Carballeira

Ilustracións
de Nuria Díaz

REAL
ACADEMIA
GALEGA

Deputación
DA CORUÑA

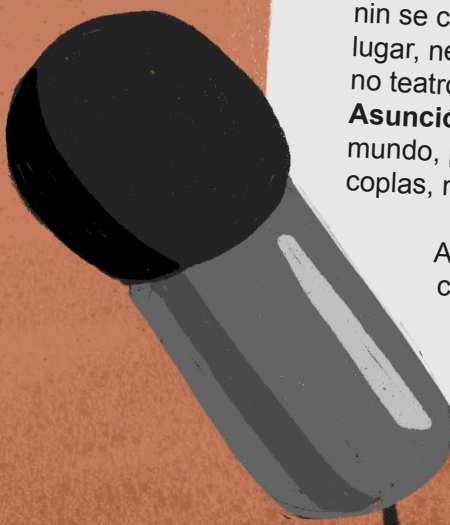
Primavera
das Letras
2025

Aviso da autora:

Este texto é **teatro**, pero tamén é **radio**, e **poesía**, e moitas outras cousas. Imos representar un programa de radio con música en directo, cancións, improvisacións, piques e aturuxos.

Un programa de radio está pensado para ser escoitado, así que esta autora recomenda **ler o texto en voz alta**, en soidade ou en compañía. Se se fai en soidade, debemos ter coidado, porque a xente asústase con facilidade cando ve alguén falando en alto cun público imaxinario. Se se fai en compañía, alén de ser máis divertido, cada personaxe ten a súa voz propia, e iso é moi importante, ter unha voz propia coa que dicir o que pensas, tamén cantando.

Un programa de radio en vivo e en directo quere dicir que hai persoas vivas que o están facendo diante dun público vivo. Non importan as idades de ninguén, nin de onde veñen nin onde van, nin se chove, trona, ventea ou vai sol. O importante é que nese lugar, nese momento, todo é posible, porque se volve teatro, e só no teatro podemos conversar con **Adolfina, Rosa, Eva, Prudencia, Asunción, Manuela e Teresa**, que xa non teñen os pés neste mundo, pero gardámolas na memoria, igual que elas gardaron as coplas, músicas e cantigas doutros tempos.

As palabras viaxan no vento, métese por calquera oco en calquera lugar, entran polas orellas e fannos imaxinar.

Comecemos.

**ESCENA 5:
A DESPEDIDA**

*Como adoita acontecer no teatro, acaban os piques en festa, resólvense os conflitos e levántase o ánimo.
Ilusión e esperanza, que nos fai boa falta.*

EVA:

Veña, mozas, que aquí xa estivemos.

FERREPRÍN:

Fálanos a nós?

FERRESEGUN:

Non creo.

FERRETER:

Pois elas mozas, mozas, o que se di mozas...

MANUELA:

Que?

FERRETER:

Nada, nada...

ADOLFINA:

Acaba a frase, non sexas mexericas.

ROSA:

Acouga, tía. Razón non lle falta. Mozas fomos, pero xa non somos.

TERESA:

Vellas tampouco.

ASUNCIÓN:

Agora somos aire, somos vento,
somos lembranza.

FERRECAR:

Que bonito lle quedou!

ASUNCIÓN:

Moitas grazas!

PRUDENCIA:

Grazas a todas vós, por traernos de volta.

FERREQUÍN:

(Facéndose a interesante) Cantan
vostedes moi ben, e eu diso sei.

FERRESÉS:

Importaríalles quedar só un pouco máis, para despedir o programa connosco?

ADOLFINA:

Que programa?

ROSA:

Un programa de radio, tía. Mira como teñen todo preparado.

EVA:

Non nos importa nadiña.

MANUELA:

Quedamos encantadas.

AS FERREÑAS volven aos seus sitios na mesa e na técnica.

AS CANTAREIRAS quedan de pé, mirándoas.

FERREQUÍN pon a sintonía do programa.

FERRESÉS:

Chegou o momento de poñerlle punto e final ao noso programa de hoxe, un programa diferente, no que escoitamos as voces das cantareiras ás que se lles dedican as Letras Galegas, no nome de todas as mulleres que seguen dándolle vida á nosa poesía popular.

FERRECAR:

Falas tan ben, Ferreña de Sexto, que ata dá mágoa rematar.

FERRESÉS:

Se falo así é porque me aprenderon, igual que me aprenderon a cantar.

FERRESEGUN:

Grazas por vir, señoras das Letras!

CANTAREIRAS:

Grazas a vós por nos convidar!

Saen cantando.

CANTAREIRAS:

Levádeo, nenas, levádeo,
o cantar da nosa terra.
Levádeo, nenas, levádeo,
levádeo que ben se leva...

FERREPRÍN:

Xa podemos ir comer?

FERRESÉS:

Podemos.

FERREPRÍN:

(Aturuxa) leeeeeei!

*AS FERREÑAS aturuxan
todas e acaban
cunha copla.*

AS FERREÑAS:

Hoxe non cantamos máis,
esta vai por despedida.
Quen quedou ata o final,
caia de patas arriba!

Aplausos.

Sáudos.

Alegría.

REAL
ACADEMIA
GALEGA

Primavera
das Letras
2025

primaveradasletras.gal

Deputación
DA CORUÑA